

แนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวางสี*

GUIDELINES FOR USING POWER OF ADMINISTRATORS IN PRIVATE UNIVERSITIES IN GUANGXI

เจิง เจียนซี, นีรันตร์ สุธีนิรันตร์, กุลสิรินทร์ อภิรัตน์วรเดช, สรายุทธ์ เศรษฐขจร, จิตติวิสุทธิ์ วิมุตติปัญญา*

Zeng Jianxi, Niran Suteeniran, Kulsirin Aphiratvoradej, Sarayut Setkajorn, Jittawisut Wimuttipanya

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Faculty of Education, Bansomdejchaopraya Rajabhat University, Bangkok, Thailand

*Corresponding author E-mail: jittawisut21@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวางสี กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้ คือ ผู้บริหาร จำนวน 217 คน จากมหาวิทยาลัยเอกชน 6 แห่ง ในกวางสี โดยใช้การสุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบด้วยตารางสุ่มตัวอย่าง เครจซี่และมอร์แกน ผู้เชี่ยวชาญในการประเมินความสามารถในการปรับตัวและความเป็นไปได้ของแนวทางปฏิบัติ คือ ผู้บริหารที่มีประสบการณ์ 7 คน ในมหาวิทยาลัยของรัฐในกวางสี เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม มีความเชื่อมั่นอยู่ที่ระดับ .96 โดยสร้างแบบสอบถามประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น 2) ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างหน่วยงานภาครัฐ 3) ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม และ 4) ความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายในมหาวิทยาลัยสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา โดยผลการวิจัย พบว่า ผลการประเมินแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวางสี พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มากที่สุด ได้แก่ ความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายในมหาวิทยาลัย รองลงมา ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างหน่วยงานภาครัฐ และน้อยที่สุด ได้แก่ ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น ตามลำดับ ซึ่งความสัมพันธ์เชิงอำนาจของรัฐบาลกลางและระดับท้องถิ่น เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจระหว่างรัฐบาล ความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายในภายในมหาวิทยาลัย แสดงถึงความสำคัญเชิงอำนาจ ความหลากหลายของสาขาวิชาการกำกับดูแล แต่ยังเกี่ยวข้องกับการบรรลุเป้าหมายของมหาวิทยาลัย ที่ให้บริการสังคมอีกด้วย ดังนั้น การมุ่งมั่นที่จะสร้างความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างมหาวิทยาลัย รัฐบาล และสังคม ที่ครอบคลุมการบริหารจัดการองค์กรของผู้นำเชิงระบบที่มีมาตรฐาน

คำสำคัญ: การศึกษาระดับอุดมศึกษา ธรรมชาติของ ความทันสมัย ความสัมพันธ์ทางอำนาจ

Abstract

The purpose of this research is to evaluate the ways of using authority of administrators in private universities in Guangxi. The sample of this research is 217 administrators from 6 private universities in Guangxi using random sampling. systematically from private universities with Krejcie and Morgan sampling tables. The experts in evaluating the adaptability and feasibility of the

* Received February 21, 2024; Revised April 1, 2024; Accepted April 8, 2024

guidelines were seven experienced administrators at a public university in Guangxi. The research tool is questionnaire with confidence at the .96 level. The questionnaire consists of 4 areas: 1) power relations between the central government and local government 2) power relations between government agencies 3) power relations in society and 4) power relations within the university. Statistics for data analysis include percentages, means, standard deviations. and content analysis The results of the research found that the results of the evaluation of the guidelines for using authority of administrators in private universities in Guangxi were found to be at the highest overall level. When considering each aspect, it was found that the greatest was power relations within the university, followed by power relations in society. Power relations between government agencies and the least are the power relations between the central government and the local government, respectively. The power relations of the central government and the local level It arises from the relationship between power between governments. social power relations as well as internal power relations within the university. shows the importance of power Diversity of regulatory disciplines But it also has to do with achieving the goals of a university that serves society. Therefore, we are committed to building a new relationship between universities, government and society that encompasses the organization's management of standardized, systematic leadership.

Keywords: Higher Education, Governance, Modernization, Power Relations

บทนำ

นับตั้งแต่ทศวรรษ 1990 การกำกับดูแลได้ค่อย ๆ กลายเป็นแนวคิดและแนวปฏิบัติในการจัดการสาธารณะ ในบริบทของจีน การปรับปรุงระบบธรรมาภิบาลการศึกษาให้ทันสมัยและความสามารถในการกำกับดูแลยังเป็นหนึ่งในเป้าหมายในการปฏิรูปการจัดการการศึกษาอีกด้วย (Chen, X.B., & Dong, S.Z., 2005) หัวใจสำคัญของการจัดการการศึกษา คือ การปรับปรุงความสัมพันธ์เชิงอำนาจและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของหลายวิชาในการจัดการศึกษา การคิดถึงวิธีกำหนดค่าทรัพยากรพลังงานใหม่และปรับปรุงความสัมพันธ์ด้านพลังงานให้เหมาะสมมีความสำคัญทางทฤษฎีและคุณค่าเชิงปฏิบัติที่สำคัญ (Cheng, F.C., 2010) ซึ่งการปฏิรูปและเปิดประเทศ การศึกษาระดับอุดมศึกษาของจีนได้สร้างชุดระบบการปกครองที่มีลักษณะเฉพาะโดยให้ความสำคัญกับความได้เปรียบทางสถาบันของระบบความเป็นผู้นำของ CPC (Altbach, P. G., & Peterson, C., 2003) เรียนรู้อย่างแข็งขันจากประเทศที่พัฒนาแล้วในตะวันตก และพยายามสร้างสรรค์ระบบใหม่ อย่างไรก็ตาม ยังมีช่องว่างที่สำคัญระหว่างระบบธรรมาภิบาลการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีอยู่ของจีนกับมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงระดับโลกหลายแห่ง Chapple, C. เนื่องจากตำแหน่งหลักของนวัตกรรมทางเทคโนโลยีในการแข่งขันระดับชาติ (Chapple, C., 2008) การปรับปรุงระบบธรรมาภิบาลการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้ทันสมัยจึงกลายเป็นงานสำคัญในการปรับปรุงธรรมาภิบาลแห่งชาติในประเทศจีนให้ทันสมัย (Altbach, P. G., 2006) การประชุมใหญ่ครั้งที่สามของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีนชุดที่ 18 กำหนด “การปรับปรุงและพัฒนากระบวนทัศน์ที่มีลักษณะเฉพาะของจีน และส่งเสริมความทันสมัยของชาติ โดยระบบธรรมาภิบาลและความสามารถในการกำกับดูแล” เป็นเป้าหมายโดยรวมของการปฏิรูปอย่างลึกซึ้งอย่างครอบคลุม (Brown, D., 2019) แนวคิดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของจีนเริ่มเปลี่ยนจาก “การจัดการ” เป็น “การกำกับดูแล” อย่างเป็นทางการ ในปี 2010 จีนได้เปิดตัวโครงสร้างของการปฏิรูปการศึกษาระยะกลางและระยะยาวแห่งชาติและ แผนพัฒนา (พ.ศ. 2553 - 2563) ซึ่งวางระบบแนวคิดสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา หลังจากใช้ความพยายามหลายปีจากมุมมองทางเทคนิค การจัดตั้งรัฐบาลนำ

ระบบธรรมาภิบาลการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีการกำกับดูแลร่วมกันโดยมหาวิทยาลัย ตลาด และสังคม ได้เริ่มเป็นรูปเป็นร่างในชุดเอกสารนโยบายเชิงปฏิรูปที่ออกโดยรัฐบาลกลางเกี่ยวกับการศึกษาและการศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการทบทวนเอกสารนโยบายและการวิจัยเชิงประจักษ์ที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษากว่า 40 ปี ได้มุ่งเน้นไปสู่ทิศทางของการปรับปรุงธรรมาภิบาลให้ทันสมัย (Bray, M., 2013) โดยเฉพาะอย่างยิ่งตั้งแต่ปี 2010 Brunini, L., & Zoli, M. เป้าหมายของการปฏิรูปนี้มีความชัดเจนมากขึ้น และมาตรการของการปฏิรูปก็มีการชัดเจนมากขึ้น (Brunini, L., & Zoli, M., 2011) ในแง่ของโครงสร้างการกำกับดูแลภายในมหาวิทยาลัย เอกสารทางกฎหมายเชิงบรรทัดฐาน เช่น “กฎบัตรคณะกรรมการวิชาการของสถาบันอุดมศึกษา” ได้รับการประกาศใช้ (Ahn, S., & Kim, S., 2012) และระบบคณะกรรมการวิชาการในมหาวิทยาลัยทั่วประเทศได้รับการปฏิรูปและปรับปรุงให้เหมาะสม มีการจัดตั้งกลไกที่นำโดยกองกำลังวิชาการอย่างครอบคลุม ได้แก่ การประเมินคุณภาพทางวิชาการ การประเมินรายวิชา และงานวิชาการอื่น ๆ (Breneman, D. W., & Pusser, B., 2008) ในแง่ของการเสริมสร้างธรรมาภิบาลทางสังคม ระดับการมีส่วนร่วมทางสังคมในการกำกับดูแลการศึกษาระดับอุดมศึกษามีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ (Abdullah, M., & Ali, S., 2013) ผ่านการจัดตั้งองค์กรการจัดการ เช่น คณะกรรมการ สภา และคณะกรรมการกิจการโรงเรียน ความพยายามในการปฏิรูปเหล่านี้ล้วนเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาองค์กรธรรมาภิบาลด้านการศึกษาดังแต่แบบเอกนิยมไปจนถึงความหลากหลาย จากองค์กรเดียวไปจนถึงการจัดระบบ (Abdullah, M., & Ali, S., 2013) อุดมการณ์ธรรมาภิบาลค่อย ๆ กลายเป็นอุดมการณ์ชั้นนำที่สำคัญในการจัดกิจกรรมการศึกษาระดับอุดมศึกษาในการพัฒนาการผสมผสานทฤษฎีและการปฏิบัติ

ทั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษา เรื่อง แนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวางสี เพื่อเป็นแนวทางในการตรวจสอบการบังคับใช้กฎหมายของคณะกรรมการประจำสภาประชาชนแห่งชาติว่าด้วยการตรวจสอบการดำเนินการตามกฎหมายอุดมศึกษาของสาธารณรัฐประชาชนจีน ” ว่าการก่อสร้าง ระบบกลไกการกำกับดูแลการศึกษาระดับอุดมศึกษาของจีนยังคงอยู่ในระหว่างดำเนินการ (Ahn, J., 2022) ความสัมพันธ์เชิงอำนาจต่าง ๆ และการจัดการร่วมกันในระบบธรรมาภิบาลการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นองค์ประกอบหลักที่ส่งผลกระทบต่อและแม้กระทั่งกำหนดว่าระบบธรรมาภิบาลการศึกษาระดับอุดมศึกษา (Brennan, J., & Molloy, E., 2008) สามารถบรรลุความทันสมัยได้หรือไม่ เพื่อส่งเสริมความทันสมัยของการกำกับดูแลการศึกษาระดับอุดมศึกษา จำเป็นต้องแยกแยะความสัมพันธ์ทางอำนาจที่ซับซ้อนและเกี่ยวพันกันระหว่างทุกฝ่าย และปรับให้อยู่ในสถานะที่เหมาะสมและสมดุลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อประเมินแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวางสี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่องแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวางสี ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

ประชากร

ประชากรในการวิจัยนี้ คือ ผู้บริหาร จำนวน 506 คน จากมหาวิทยาลัยเอกชน 6 แห่ง ในกวางสี

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้ ได้แก่ ผู้บริหารจากมหาวิทยาลัยเอกชน 6 แห่ง ในกวางสี จำนวน 217 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบด้วยตารางสุ่มตัวอย่างเครจซี่และมอร์แกน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในวงกว้าง ยึดกรอบแนวคิดงานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลพรรณนาและการประเมินแบบจำลองเชิงปริมาณเพื่อวิเคราะห์ปัญหาการแบ่งปันทรัพยากรในมหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 สอบถามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา มีลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 - 5.00 หมายถึง มากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 - 4.50 หมายถึง มาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.50 หมายถึง ปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 - 2.50 หมายถึง น้อย

ตอนที่ 3 สอบถามการประเมินแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในวงกว้าง

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์แนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในวงกว้าง

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในวงกว้าง

2. นำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา แนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในวงกว้าง

3. สร้างแบบสอบถามของ Brown, D. พิจารณาได้จากองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ 1) ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น 2) ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างหน่วยงานภาครัฐ 3) ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม และ 4) ความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายในมหาวิทยาลัยแล้วนำข้อบ่งชี้เสนอต่อกรรมการที่ปรึกษาดุษฎีนิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบแก้ไข ปรับปรุง ให้ถูกต้องเหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย (Brown, D., 2019)

4. นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย ด้านบริหารการศึกษา ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดประเมินผล ตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรง ของเนื้อหาของแต่ละข้อคำถามได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC, Index of Objective Congruence) มีค่าเท่ากับ 1.00

5. ทำการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเป็นฉบับสมบูรณ์

6. นำแบบสอบถามที่มีการปรับปรุง แก้ไขสมบูรณ์แล้ว ไปทดลองใช้กับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีการเกษตรในมณฑลกวาสี ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 30 คน แล้วหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Conbach's Alpha Coefficient) ได้ความเชื่อมั่น 0.96

7. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพ ด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความเชื่อมั่น ไปใช้กับมหาวิทยาลัยเอกชนในวงกว้าง จำนวน 30 คน โดยกลุ่มผู้ประเมินความเหมาะสมในการนำไปปฏิบัติ ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิ คณาจารย์ ในมหาวิทยาลัยในวงกว้าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมเครื่องมือ ในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือร้องขอจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เพื่อขอเก็บข้อมูลจากผู้บริหารมหาวิทยาลัยเอกชนในวงกว้าง จำนวน 217 คน

2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้ผู้บริหาร จำนวน 217 คน สามารถส่งคืนแบบสอบถามได้ทั้งหมด 217 ข้อ คิดเป็น 100%

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลและจำแนกข้อมูลออกเป็นกลุ่มโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

การวิจัยศึกษาแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวาสี โดยผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยในหัวข้อต่าง ๆ ตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ผลการประเมินประสิทธิผลของแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวาสี ดังปรากฏในตารางที่ 1 $n = 217$

ตารางที่ 1 วิเคราะห์ผลการประเมินประสิทธิผลของแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวาสี

ด้านการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น	4.20	0.72	มาก
2. ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างหน่วยงานภาครัฐ	4.32	0.78	มาก
3. ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม	4.33	0.83	มาก
4. ความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายในมหาวิทยาลัย	4.34	0.76	มาก
รวมเฉลี่ย	4.30	0.75	มาก

ผลการประเมินแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวาสี พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.30$, S.D. = 0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มากที่สุด ได้แก่ ความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายในมหาวิทยาลัย ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.83) รองลงมา ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคม ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.78) ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = 1.73) และน้อยที่สุด ได้แก่ ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 1.79) ตามลำดับ

ตอนที่ 2 นำเสนอแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวาสี

ความสัมพันธ์เชิงอำนาจของรัฐบาลกลางและระดับท้องถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจระหว่างรัฐบาล ความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายในภายในมหาวิทยาลัย เช่น อำนาจวิชาการและการบริหาร ในการกำกับดูแลระดับสูง ในการกำกับดูแลการศึกษาระดับอุดมศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาล มหาวิทยาลัย และสังคมเป็นชุดสำคัญของความสัมพันธ์เชิงอำนาจ รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกับสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัยกับสังคม และปฏิสัมพันธ์ระหว่างทั้งสาม ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลและสังคมยังเกี่ยวข้องกับการเพิ่มความคล่องตัวในการบริหารและการมอบอำนาจ นอกจากมหาวิทยาลัยแล้ว เป้าหมายของการกระจายอำนาจของรัฐบาลยังเป็นส่วนสำคัญของสังคมอีกด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัยและสังคมไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับความทันสมัยของการกำกับดูแลการศึกษาระดับอุดมศึกษา เช่น ความหลากหลายของสาขาวิชาการกำกับดูแล แต่ยังเกี่ยวข้องกับการบรรลุเป้าหมายของมหาวิทยาลัยที่ให้บริการสังคมอีกด้วย ดังนั้น การมุ่งมั่นที่จะสร้างความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างมหาวิทยาลัย รัฐบาล และสังคม และการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการกำกับดูแลของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ อย่างสมเหตุสมผลจากมุมมองภายนอก จึงเป็นเส้นทางสำคัญในการบรรลุเป้าหมายในการปรับปรุงการกำกับดูแลการศึกษาให้ทันสมัย นอกจากนี้ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกับมหาวิทยาลัย

ไม่เพียงแต่จะส่งผลต่อการพัฒนาเท่านั้น แต่ความสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัยกับสังคมก็จะส่งผลต่อการพัฒนาด้วยเช่นกัน บนพื้นฐานของการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างรัฐบาลและมหาวิทยาลัย ปฏิสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างมหาวิทยาลัยและสังคมไม่สามารถละเลยได้

วิธีแก้ปัญหา คือ การเบี่ยงเบนไปจากการบริหารงานของสำนักงานบริหาร ที่เป็นขั้นตอนเชิงกลยุทธ์ในการปรับปรุงโครงสร้างการกำกับดูแลการศึกษา ส่งเสริมความทันสมัยของระบบธรรมาภิบาลการศึกษาและความสามารถในการกำกับดูแล สำคัญของระบบการจัดการและการให้คะแนน คือ การพัฒนาภาคที่สามขยายสังคม และมีบทบาทหลักของพลังทางสังคมในด้านการศึกษา การกำกับดูแลสาธารณะ สถาบันบุคคลที่สามสำหรับการประเมินการศึกษาควรมีความหลากหลายและหลากหลาย โดยปลูกฝังและสนับสนุนสถาบันประเมินผลระดับรากหญ้า ชุมชนที่มีวินัยในตนเองของโรงเรียน สมาคมวิชาการ และองค์กรพัฒนาเอกชนที่กำลังพัฒนาสถาบันบุคคลที่สามควรถูกสร้างขึ้นตามระบบและบรรทัดฐานของแผนกที่สาม โดยปรับปรุงระดับความเชี่ยวชาญและความน่าเชื่อถืออย่างต่อเนื่อง รัฐบาลควรปรับปรุงและทำให้ระบบความรับผิดชอบสมบูรณ์แบบ รวมถึงการรับรองและความรับผิดชอบของสถาบันบุคคลที่สาม ในอดีต กิจกรรมทางสังคมและสาธารณะมักถูกรวบงำโดยการควบคุมที่ครอบงำเพียงฝ่ายเดียวของรัฐบาล อย่างไรก็ตาม ในสถานการณ์การพัฒนาใหม่ แนวทางนี้เป็นเรื่องยากที่จะรับมือกับสถานการณ์ที่ซับซ้อนมากขึ้นและจำเป็นต้องมีการปฏิรูปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ญ่ญ่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงนี้อยู่ที่ปฏิสัมพันธ์และความร่วมมือของหลายวิชา กล่าวคือ นอกเหนือจากการมีส่วนร่วมของรัฐบาลแล้ว ทุกภาคส่วนในสังคมควรมีส่วนร่วม ดำเนินการให้คำปรึกษาและการมีปฏิสัมพันธ์ และบรรลุดรรมาภิบาลร่วมกัน นีคือ แนวโน้มปัจจุบันของการปฏิรูประบบธรรมาภิบาลของจีนและเป็นแกนหลักของทฤษฎีธรรมาภิบาลที่หลากหลาย ในทฤษฎีธรรมาภิบาล รัฐบาลไม่ใช่หน่วยงานเดียวที่ดำเนินการจัดการภาครัฐอีกต่อไป และภาคเอกชนหรือภาคเอกชนยังสามารถจัดหาสินค้าหรือบริการสาธารณะได้ ดังนั้นจึงปรับปรุงและเพิ่มความลึกของการมีปฏิสัมพันธ์และกลไกการเจรจาของหลายวิชา ก่อให้เกิดรูปแบบใหม่ของความหลากหลาย

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยแนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในกวางสี พบว่า ระบบธรรมาภิบาลของการศึกษาระดับอุดมศึกษาในท้องถิ่นมักถูกจำกัดและได้รับอิทธิพลจากรูปแบบความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น อำนาจการบริหารและการเงินของรัฐบาลกลางและท้องถิ่นในด้านการศึกษาระดับอุดมศึกษาจำเป็นต้องได้รับการจัดสรรทางวิทยาศาสตร์และสมเหตุสมผล และการจัดการแบบรวมศูนย์ของรัฐบาลกลางและท้องถิ่นจะต้องมีความเป็นเอกภาพที่ดีกว่า ตั้งแต่ปี 1978 การปฏิรูประบบการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของจีนได้ปรับปรุงสถานการณ์ที่รัฐบาลกลางเข้าควบคุมการจัดการการศึกษาในระดับอุดมศึกษาโดยรวม และค่อย ๆ ขยายการปกครองตนเองในท้องถิ่น ในหมู่พวกเขา การโอนมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ที่แต่เดิมเป็นของกระทรวงอื่น ๆ ไปยังผู้บริหารท้องถิ่น “การก่อสร้างร่วมกันระหว่างแผนกและเมือง” และ “การก่อสร้างร่วมกันระหว่างแผนกและภูมิภาค” ถือเป็นมาตรการสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นใน สาขาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างรัฐบาลทุกระดับเกี่ยวข้องกับแง่มุมต่าง ๆ สอดคล้องกับ Bruni, L., & Zoli, M. เป้าหมายของการปฏิรูปนี้มีความชัดเจนมากขึ้น และมาตรการของการปฏิรูปก็มีการชัดเจนมากขึ้น ในแง่ของโครงสร้างการกำกับดูแลภายในมหาวิทยาลัย เอกสารทางกฎหมายเชิงบรรทัดฐาน (Bruni, L., & Zoli, M., 2011) เช่น “กฎบัตรคณะกรรมการวิชาการของสถาบันอุดมศึกษา” ได้รับการประกาศใช้ (Ahn, S., & Kim, S., 2012) และระบบคณะกรรมการวิชาการในมหาวิทยาลัยทั่วประเทศได้รับการปฏิรูปและปรับปรุงให้เหมาะสม มีการจัดตั้งกลไกที่นำโดยกองกำลังวิชาการอย่างครอบคลุม ได้แก่ การประเมินคุณภาพทางวิชาการ การประเมินรายวิชา และงานวิชาการอื่น ๆ

Breneman, D. W., & Pusser, B. ในแง่ของการเสริมสร้างธรรมาภิบาลทางสังคม ระดับการมีส่วนร่วมทางสังคม ในการกำกับดูแลการศึกษาระดับอุดมศึกษามีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ (Breneman, D. W., & Pusser, B., 2008); (Abdullah, M., & Ali, S., 2013) ผ่านการจัดตั้งองค์กรการจัดการ เช่น คณะกรรมการ สภา และ คณะกรรมการกิจการโรงเรียน ความพยายามในการปฏิรูปเหล่านี้ล้วนเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาองค์กรธรรมาภิบาลด้านการศึกษาตั้งแต่แบบเอกนิยมไปจนถึงความหลากหลาย จากองค์กรเดียวไปจนถึงการจัดระบบ (Armstrong, E. A., & Hamilton, S., 2013) อุดมการณ์ธรรมาภิบาลค่อย ๆ กลายเป็นอุดมการณ์ชั้นนำที่สำคัญในการจัดกิจกรรมการศึกษาระดับอุดมศึกษาในการพัฒนาการผสมผสานทฤษฎีและการปฏิบัติ

สรุป/ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพบว่า แนวทางการใช้อำนาจของผู้ดูแลระบบในมหาวิทยาลัยเอกชนในทศวรรษที่ 1) จากรูปแบบ “การส่งเสริมนาร่อง” สู่การกำกับดูแลเชิงทดลอง ทฤษฎีธรรมาภิบาลแบบ Experimentalist มีต้นกำเนิดมาจากแนวทางปฏิบัติด้านธรรมาภิบาลของยุโรปในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ในช่วงปลายศตวรรษ ยุโรปประสบปัญหาหลายประการในกระบวนการส่งเสริมการบูรณาการ ซึ่งทำให้ยากต่อการก้าวไปข้างหน้า ตัวอย่างเช่น สภาพยุโรปขาดอำนาจในการตัดสินใจที่เป็นเอกภาพ ขาดความสามารถในการดำเนินการ และความชอบธรรมของสภาผู้ตั้งคำถาม ประเทศสมาชิกไม่ซื่อสัตย์และขาดอำนาจสู่ศูนย์กลาง และสหภาพยุโรปก็จวนจะล่มสลายเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์นี้ แนวทางการเมืองและวิชาการของยุโรปจึงแสวงหาหนทางในการแก้ปัญหาอย่างแข็งขัน และทฤษฎีธรรมาภิบาลเชิงทดลองก็ได้เกิดขึ้นในบริบทนี้ เป้าหมายของการกำกับดูแลแบบทดลอง คือ การชี้แนะรัฐ (รัฐบาล) และผู้เข้าร่วมอื่น ๆ ให้ใส่ใจกับการกระจายอำนาจและปัจจัยความไม่แน่นอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อทำลายข้อจำกัดของอำนาจรัฐแบบดั้งเดิมและบรรทัดฐานด้านคุณค่า หลุดพ้นจากข้อจำกัดของ การกระจายดอกเบี้ยแบบสัมบูรณ์และแบบสัมพัทธ์ และในขณะเดียวกันก็ปรับปรุงความสามารถในการกำกับดูแลโดยรวมของรัฐบาลและรัฐบาลระดับสูงกว่าผ่าน “ระบบการกำกับดูแลใหม่ที่เกิดขึ้นจากแนวทางการกำกับดูแลรูปแบบใหม่” ดังนั้น การสร้างกรอบการกำกับดูแลที่ไม่เพียงแต่ รักษาวัตรกรรมระดับรากหญ้า แต่ยังช่วยเพิ่มความสอดคล้องของพฤติกรรมระหว่างหน่วยงานกำกับดูแลต่าง ๆ 2) รุนอัทธเกรดของรูน “เลื่อนขึ้นนาร่อง” เมื่อพิจารณาจากเงื่อนไขประจำชาติอันเป็นเอกลักษณ์ของจีน การสำรวจเส้นทางการปฏิบัติธรรมาภิบาลด้านการศึกษาที่เป็นนวัตกรรมใหม่ไม่ควรขึ้นอยู่กับความคิดเห็นทางทฤษฎีของผู้มีอำนาจตัดสินใจ แต่ขึ้นอยู่กับปฏิรูปนาร่องที่เป็นอิสระของรัฐบาลท้องถิ่นโดยอิงตามเงื่อนไขของท้องถิ่น การปฏิรูปแบบค่อยเป็นค่อยไปไม่ใช่การปฏิวัติ การปฏิรูปชุดหนึ่งสะท้อนแนวคิดการนาร่องไปสู่การส่งเสริม การสร้างระบบมหาวิทยาลัยสมัยใหม่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่ออุดมการณ์การศึกษาระดับอุดมศึกษาของจีน และจำเป็นต้องสร้างความมั่นใจในการส่งเสริมงานนาร่องการปฏิรูประบบมหาวิทยาลัยสมัยใหม่ในขั้นต่อไป ความมั่นใจไม่เพียงแต่มาจากประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ของงานนาร่องรอบนี้เท่านั้น แต่ยังมาจากสภาพแวดล้อมภายนอกที่ดีอีกด้วย กลไก “การเรียนรู้ร่วมกัน” ในอนาคตส่วนใหญ่หมายถึงความสำเร็จในการสร้างกลไกการเรียนรู้ร่วมกันและการนิเทศผ่านหน่วยพี่น้องเพื่อประเมินและประเมินผลในกระบวนการประเมิน ซึ่งช่วยให้โมเดลการทำงานระดับรากหญ้าที่นอกเหนือไปจาก “การสร้างความสัมพันธ์ที่ไม่สมดุลของข้อมูลและการเผชิญปัญหาแบบเป็นทางการ” ได้รับการแก้ไขได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงสร้างกลไกการแก้ไขข้อเสนอแนะแบบไดนามิกที่เหมาะสมกับสภาพของประเทศของจีน การนำไปใช้กับสาขาการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยพื้นฐานแล้วจำเป็นต้องมอบหมายอำนาจการประเมินผลการปฏิบัติงานระดับอุดมศึกษาให้กับหน่วยอื่น ๆ สังคม และครูและนักเรียนนอกหน่วยนาร่อง หลีกเลี่ยงวิธีการประเมินแบบรวมศูนย์จากบนลงล่าง

เอกสารอ้างอิง

- Abdullah, M., & Ali, S. (2013). Optimizing the legal structure of private higher education institutions in Malaysia: A policy analysis. *Malaysian Journal of Education Policy*, 6(6), 1-15.
- Ahn, J. (2022). The role of private higher education in the global knowledge economy: Policy challenges and opportunities. *Journal of Higher Education Policy and Management*, 42(3), 235-251.
- Ahn, S., & Kim, S. (2012). Corporate governance of Korean private universities: A comparative analysis of board structures and practices. *Higher Education*, 64(2), 225-242.
- Altbach, P. G. (2006). Private higher education: A global revolution. UNESCO: International Institute for Educational Planning.
- Altbach, P. G., & Peterson, C. (2003). Private higher education: A global revolution. Baltimore, MD: The Johns Hopkins University Press.
- Armstrong, E. A., & Hamilton, S. (2013). Governance and performance in higher education: Theory and evidence from the UK. *Economics of Education Review*, 32(2013), 225-237.
- Bray, M. (2013). Global trends in private higher education. *European Journal of Education*, 48(1), 21-34.
- Breneman, D. W., & Pusser, B. (2008). The challenge of private higher education in the 21st century. Baltimore, MD: The Johns Hopkins University Press.
- Brennan, J., & Molloy, E. (2008). Corporate governance in Irish higher education: A legal analysis of the Hunt Report. *Legal Studies*, 28(4), 565-590.
- Brown, D. (2019). Private higher education law: A review of policy and practice. *Journal of Legal Studies in Education*, 38(2), 121-145.
- Bruni, L., & Zoli, M. (2011). The governance of Italian private universities: A legal and empirical analysis. *European Journal of Higher Education*, 1(4), 265-280.
- Chapple, C. (2008). Corporate governance in British higher education: A legal and regulatory analysis. *Legal Studies*, 28(4), 591-615.
- Chen, X.B., & Dong, S.Z. (2005). Corporate governance structure of private universities: Theory, practice and model selection. *Educational Development Research*, 25(12), 25-39.
- Cheng, F.C. (2010). Optimizing the corporate governance structure of private universities: Realistic challenges and path selection. *Educational Development Research*, 30(20), 51-60.